

Utdrag ur "Duvans halsring"

Av Raja Alem, översättning av Hesham Bahari

"Jag skippar Aisha... Jag ordar inte mer om henne för hon är kall... Som jag ser det har hon redan sällat sig till sina döda anhöriga... Ibland inbillar jag mig att hon nått den ålder som man skulle kunna kalla 'Fällans ålder'... Jag tvivlar på att hon läser, trots de böcker hon lyckas knycka rakt framför näsan på mig... Och inte skriver hon heller, trots att hon är en f.d. lärarinna... Aisha liknar en ordens sparbössa... Nu när hon blivit besatt av renlighet har hon ristats in i Abu ar-Ros' minne... Barfota väntade vi på att hon skulle stiga av flickornas skolbuss... Vi följde efter lukten av torkad fisk som hon spred efter sig... Vi bevakade hennes hälar i väntan på att få skåda den tunna rännen av blod som vi en gång såg färga hennes vita sockor röda... Alla visste att hon hade fått mens långt före någon av de andra flickorna i Abu ar-Ros, dessa som sedan skulle förvandla skolbussen till en plåtburk som luktade torkad fisk... Låt Aisha skriva ner sig själv i tomheten... Jag har beslutat att inte befatta mig med henne..."

"... för hon är kall" och "sällat sig till sina döda anhöriga"! Orden gnagde i polisutredaren Nasir. Han tog fram pärmen som innehöll utskriften av Aishas korrespondens, alla de brev som var adresserade till en anonym tysk och som hittades i hennes dator i en mapp under "Utkast", betitlad "Den Ende". Nasir plockade upp det första bladet i högen och började läsa:

Från Aisha / E-mejl 2:

"Du sa att du var 24 när du fick anställning på det där sjukhuset för att visa folk deras anhörigas lik, och att du följde en äldre kollegas råd och betraktade de stela kropparna som om de vore trästockar för att bekämpa din rädsla. Vad ser du i denna vår korrespondens, från ett sjukhus i Tyskland till en gränd på arabiska halvön? Fortsätter jag yra på grund av den sjukdom som adopterat mig under ett års tid? Varför känner vi oss så små och så vilsna när vi ligger ensamma till sängs? Är det såhär det känns att ligga i våra kistor? Jag skulle kunna blunda och lyssna på hur cellerna i min mage spricker, äts upp..."

Mina sex bröder delade en tre kvadratmeters sovyta med mig. Det sägs att det finns mikroorganismer, osedda av människoögon, som är superresistenta mot all tvätt och sterilisering, och som lever i våra sängkläder och förökar sig på vårt kött. Vi äts upp levande. Står du ut med denna tanke? Min kropp är så ensam, den sjunker ner i dina ord som livnär sig på min sinnesro som kvalster. Medan jag ligger här, bärande på de dödas stockar fram och tillbaka i mitt huvuds obduktionssal... Har jag sagt till dig att Aisha betyder, på arabiska, den tärande, inte den närande..."

Tesmaken förändrades i kommissarie Nasirs strupe av denna kvinna som talade om kroppen, och de maskar som äter sig genom den. De fyra skedarna socker fick hans tunga att låsa sig.

Hans polisiära insikt och själva hans kropp blev upphetsade av detta brev. Vad är detta för kyla som äts upp av maskar? Maskar kommer ju till liv ur förruttelse och värme... Plötsligt räckte inte luftkonditioneringen och fläkten som rörde runt i rummets luft till... Han fortsatte att läsa:

”Universum surrar av utbytta ord, på internet bryts gränserna ner, folk från alla jordens hörn i ett tröttsamt sökande efter kärlek eller vänskap eller bara för att utbyta ett skratt. Mina ord i denna svärm av desperata röster som söker efter flyktvägar. Jag är på nätet, bara för att försöka lära mig hur man konverserar med en man. Låter jag naiv?

En av mina frånskilda väninnor beklagade sig för mig en gång: 'Hur skulle jag kunna känna till männens klädkod? Att deras huvudbonad behöver extra stärkelse för att få dess framkant att stå ut som en sicksackad stupränna i pannan? Varför är det förresten så viktigt med den där stuprännan? Jag uppfostrades som föräldralös bland kvinnor. Vad mannens klädsel anbelangar, hans kropp och hans huvud handlar det om ett spel, vars regler, underhåll och polerande är mig totalt främmande! Hur skulle jag kunna veta den rätta temperaturen för att tvätta mannens silkekläder utan att de styvnar som ett åsneskinn? Hur skulle jag ha kunnat förutsäga mäns besatthet av fotboll, bilar och videoklipp med sexiga dansöser? Jag känner mig fullkomligt utstött från den världen.'

Den dagen kände jag mig överlägsen den där frånskilda väninnan. Ingen sicksackad huvudbonad kan drömma om att begära skilsmässa från mig, uppvuxen som jag är med sex bröder och en far. Jag kunde varje knep vad gällde tvätt och polering, varje besatthet, dold eller påtvingad. Att stryka männens kläder var min grej, liksom deras papperstunna tunikor och deras stuprännor till huvudbonader som inte bryts av att ständigt böja ner huvudet till marken.

Men beträffande de övriga maskulina språken, samlevnadsspråket med en man, hade de gått mig förbi. När det kom till att handskas med en mans kropp, blev jag stel som en pinne. Det finns en bortglömd folksaga om en dotter som föds till en man som var besatt av kyskhet. Han lät henne från nyfödd ålder växa upp i en värld som han inrättade för henne under sitt hus och utan någon glugg till yttervärlden. Han rensade hennes värld på alla spår av maskulina saker; han lät henne inte få sin mat på en tallrik utan på en bricka, som är feminin. Inget fårkött, bara kokött. Hon fick inte sova i en säng eftersom den är maskulin, utan på en madrass. Inga hängsmycken eller örringar utan bara armband som smycken. Han lät en gammal och slug barnsköterska uppfostra henne i en pöl av feminitet. Världen där flickan växte upp inte bara saknade maskulinitet, utan denna hade aldrig nämnts eller fått visa sig i den. Det var en värld av ren feminitet som varken kunde motsägas eller beblandas med andra världar. Men så en dag råkade barnsköterskan tappa en sax som den 18-åriga flickan hittade. Hon blev chockad av dess maskulinitet, och eftersom hon förstod hur farlig den var gömde hon den och använde den för att gräva ett hål i valvet och kunde kika ut på yttervärlden, där hon fick höra talas om den vackre, oslagbare prinsen, Harj Bin Marj, vars hår föll i sjuttio vågor över hans sadel... Och det behöver väl inte sägas att ett enda maskulint

verktyg var tillräckligt för att hjälpa dottern att fly, att duellera mot och besegra prinsen, ett dåd som vi, flickorna i det tjugonde seklet i Abu ar-Ros, är fortfarande oförmögna till. Vi uppfostrades i liknande underjordiska världar, och när vi får lov att gå ut är vi tvungna att täcka våra ansikten med svärta, vi måste bli osynliga, en icke-entitet, så att den maskulina världen inte ska känna igen oss. Egendomligt nog är detta isoleringsstraff helt modernt, för igenom hela halvöns historia fram till det tjugonde seklet har kvinnornas ansikten inte varit täckta; våra mormödrars mödrar levde ett normalt liv, med sina ansikten blottade för allmänheten och solen...

Det räcker för mig att frammana sötman i en enda dadel för att vakna dessa morgnar då ingenting uppmuntrar en att lyfta på ögonlocken. Dadelfrukten i Hijaz-historien är avgudar som dyrkas och äts upp utan minsta skuldkänsla och med den absoluta tron i behåll. Medinas dadelmassa förslavar mig, denna svartnade massa som lätt påminner om torkan, men i dess inre döljer sig vätan som bor i din saliv. Yathribs dadlar bär med sig en stads längtan efter uppbrott, en färd för trons skull, och dit din tro vänder sig, följ efter den! Därför är sötman i Medinas dadlar mångdubblad.

Säg mig, varför vill du tvunget att vi uppfinner ett eget språk? Min arabiska kan inte nå fram till dig och din tyska förstår jag inte. Återstår för oss denna brutna engelska. Det är en gudomlig nåd som gör att vi skyller på språken för vårt stammande och inte på det sagdas ytlighet. Låt oss vända orden ryggen. Låt oss samtala som när man går vilse i en skog: Påstå inte att du förstår skogen som tar dig, men du vandrar och dina fötter sjunker ner i den våta myllan, din panna kittlas av dinglande grenar, ditt ansikte träffas av dolda lukter, dolda vindilar, dolda lockrop... det är detta språk jag vill kommunicera på. Tala till mig, gå i mig, genom mig, tyst, kaotiskt, spring eller sakta ner. Och låt mig sticka ut tungan och sluka din passage...

Om du satt mitt emot mig nu, så som du gjorde alla de månader jag vistades på ditt sjukhus, då skulle du bara kunna ta min hand och vara min guide eller mitt irrande, och döpa de jättestora träden som växer i mitt huvud, mörkret som omsluter mig när jag än låter mina drömmar flöda fritt... och så denna doftande våthet som ångar i mitt innersta varje gång ditt ansikte dyker upp i mitt huvud. Du har blivit min spegel. Så nu frågar jag spegeln: hur ser jag ut? Kan du se hur min saknad efter dig förmörkar ringarna under mina ögon? Och hur lusten efter dig exploderar i finnar över min panna?

Säg mig, är jag fortfarande 'uppfriskande skön, som en ökenmåne'? Så beskrev du mig när det började snöa i Bonn. Eller har jag blivit förvänd genom att älska dig? Du som med en klapp på axeln sade 'mitt nu, mitt förflutna och min framtid!' Drömska ord som vyssjade mig till sömn under dina händer, svingande som ett barn på en gunga, blåst upp ovanför världen, bortskämd... Aisha"

Kommissarie Nasir slängde brevet. Han flyttade Aishas namn närmare centrum av sin misstanke. Hunden inom honom skällde: "Hon förtjänar att bli avrättad!" Han motstod

behovet att stoppa fingret i halsen och spy ut den syrlighet som Aishas korrespondens väckte till liv, hennes smuggling av en sådan främling till Abu ar-Ros. Hennes fåtaliga ord åskådliggjorde hennes tidsinställda begär som ledsagas av det hämmade förräderi som han, tack vare sin brottsbekämpande praktik, vet ligger begravt inom varje kvinna han råkat möta, och vars tändtrådar han aldrig lyckats klippa av.

Men hur misstänksam hunden än var, svajade den upphetsade mannen i honom efter mer, för att få den här åtkomliga kvinnan att strippa framför honom, som hon gjorde framför den tyske främlingen. Nasir drogs särskilt till en passage i Aishas onumrerade e-mejl:

”Från Aisha: Du brukade besvara varje tvivel jag hade beträffande uthålligheten i dina känslor med att upprepa ’Jag ser dig...!’ Här har du mitt ansikte! Är det vi som ristar in kartorna på våra hudar? Våra österländska ansikten bär på sorger, medan era ansikten är som plast, utan minsta rynka som tyder på lidande? Jag tror att våra själar är gamla, använda själar, som bär på en tung kunskap om livet och döden. Medan era själar är unga, lätta... Som jag avundas er! ... Aisha”

Nasir bläddrade genom sidorna, jagande den tyske främlingen till denna utblottade kvinna. Från sina brottsregister vet han att denna kvinna från Mecka är skicklig när det gäller att förtiga sin passion. Vanligtvis behöver han i sina utredningar varje sladderande, utpressning eller hot för att kunna lista ut brottslingens undagömda hemligheter... Men vad gäller denna, avslöjar hon sig själv med bokstäver som förklarar henne skyldig utan att behöva lämna ”Utkast”-mappen. Bokstäverna får inte bli stripteasen som utförs av en hona, och dessutom från hans heliga stad! Om Aisha hade varit ett offer är det första gången han möter ett offer som envisas med att arkivera sin skam genom dödens slöjor.

Vakten kom in i kontoret för att påminna honom om att hans skift var slut. Nasir undrade om vakten kunde avläsa hans egen skam medan han njöt av dessa syndfulla ord.

”Må Gud vara oss nådiga”, sade vakten. ”Har ni hört? Kommissarie Ali har hand om fallet med stölden av nyckeln till Kaban. De hittade tjuven död, och halvt uppäten av hundar i Um ad-Dod utanför Mecka!

”Jaså!” Någonting i soldatens vänliga ton störde Nasir.

”De borde ge er fallet, kommissarien. Alla säger att ingen förutom kommissarie Nasir kan lösa detta fallet!”

”Tack, men jag har händerna fulla för närvarande.”

”Det är en förbannelse att nyckeln inte hittats. Om det var jag, så skulle jag spåra upp den unge mannen som attackerade tjuven. Tänk om det är han som har nyckeln? De rensade avloppsrören, men hittade inte ett spår av nyckeln...”

”Din frodiga fantasi skulle göra en utmärkt detektiv av dig...”

Soldaten rodnade. Polishunden skällde igen för att uppmärksamma Nasir på nyckelns plötsliga försvinnande. Men Nasir var otålig om att få vara ensam med den nakna korrespondensen.

”Vad skulle hända med oss muslimer om vi inte hittar nyckeln? Betyder det att Gud stänger dörren till sitt hus i ansiktet på oss? Är det en förbannelse över oss?”

”De borde tillverka en ny nyckel, tills de får en ledtråd om den saknade”, sade Nasir otåligt för att avsluta samtalet.

”De försökte, kommissarien, de försökte tillverka flera varianter, men alla präglade nycklar bröts i låset. Gud förbjude att de måste ta bort hela dörren.”

”Allt de behöver är någon som vet vad han gör – en expert som kan präglade rätt nyckel.”

Nasir rörde sig mot dörren och soldaten försvann mot trapporna. Plötsligt återvände Nasir till sitt skrivbord, slängde ner dagboken och pärmerna med e-mejlen i en låda och bar ut den till sin bil. Han kände lika lite tveksamhet som om han var på väg ut med sina personliga tillhörigheter. Innesluten av bilen, skällde hunden inom honom: ”Nu är du insyltad, på bar gärning.”